

VK

Weekendtur 19. og 20. juni 2010

Raslången, lørdag

Som aftalt, mødes vi på grunden lørdag d.19 juni kl.8.15. "Vi" består af Jørgen og Inge Lise, John og Vera (kanofolket) og Freddy i kajak. Traileren bliver hurtigt lastet, og for en gangs skyld virker både stop-, bag- og blinklygter, uden at de skal skilles ad først.

Turen til Helsingør går planmæssigt. Vel ankommet til Helsingborg er der lidt kødannelse på grund af toldere, der i dagens anledning er mødt op på kajen. De ligner pensionerede embedsmænd, som har fået fine uniformer på. De stopper tilfældigt udvalgte biler og får sig en hyggesnak. Efter at være sluppet forbi tolderne fortsætter turen mod Olofstrøm. John får sat GPS'en til, og den fører os sikkert gennem Sverige mod endemålet, søen Raslången. Hertil ankommer vi 12.15. Så langt, så godt.

Så opstår forvirringen. Vi har godt nok set lidt vand på venstre side af grusvejen og en lille sti, som førte ind mellem lidt kratbevoksning, men et skilt, som forkyndte, at det var privat, afholdt os fra at køre den vej (som de pæne mennesker vi er), så eftersøgningen efter et sted at sætte fartøjerne vandet forsatte. Op til flere gange måtte Inge Lise bryde ind og fortælle John og Jørgen, hvor vi egentlig befandt os i forhold til kortet. Der blev kørt lidt mod øst. Så tilbage med vest. Så lidt nordpå og så lidt sydpå, men den der søger, han skal finde, og efter en halv times ihærdig søgen fandt vi STEDET. Det viste sig siden, at der var et ganske udmærket isætningssted 50 meter bag dette besynderlige "privatskilt", som vi tidligere havde passeret, og som overhovedet ikke markerede noget "privat".

En velfortjent frokost blev indtaget, og så i vandet med kanoer og kajak. Herligt, endelig vand under kølen igen, tilbage til moder natur. Nordpå gik det. Runder pynten og så sydpå ned for enden af en finger af Raslången, hvor vi går i land for at indtage eftermiddagskaffen. Det var her, vi fandt ud af, at vi havde passeret samme sted i bil et par timer tidligere. Stedet var bare camoufleret af krat og privatskilt. Så blev vi så kloge til en anden gang.

Nordpå gik det igen. Det var begyndt at regne, endda temmelig kraftigt efterhånden (efter forfatterens mening). Vi havde udset os et overnatningssted, men allerede på et par kilometers afstand, kunne vi høre råb og skrigen, som absolut ikke aftog, da vi kom nærmere. Jørgen talte 11 eller 13 kanoer, hvis last af børn nu var i fuld og larmende aktivitet inde på bredden. Det samme gjaldt på den anden side af søen. Der var ikke andet at gøre end at fortsætte nordpå til en anden markeret plads. Nu regnede det meget.

Vi blev egentlig aldrig rigtig klar over, om vi fandt den markerede plads, men vi fandt et sted, hvor vi med nød og næppe kunne klemme tre telte ind. Teltene blev rejst, John fik rigget oversejl op, så vi kunne sidde i tørvejr for regnen (som nu var holdt op) og nyde udsigten, og da Jørgen lod champagneproppen springe og skænkede den brusende væske op i glassene, ja, så ejede vi hele verden.

Dog var det lidt synd for de to kanoroere, som ankom lidt senere. De ledte efter den samme bortkomne plads som os, men flere telte kunne ikke klemmes ind. De forsvandt igen i den nedgående sol. vi så dem ikke siden. Måske leder de endnu.

Sejldistance 13 km.

Freddy